
Vasile Posteucă
(1912-1972)

★ Justiţie şi onoare ★

ICONAR

★ Director: Ioana - Andreea Pânzar ★

• SOCIETATEA PENTRU CULTURĂ ROMÂNEASCĂ „MIHAI EMINESCU" DIN REGIUNEA CERNĂUŢI •
• LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI DIN REGIUNEA CERNĂUŢI - UCRAINA •
• ASOCIAŢIA CULTURALĂ FLONDOR RĂDĂUŢI - ROMÂNIA •

★ CERNĂUŢI - RĂDĂUŢI - ROGOJEŞTI • An IV (SERIE NOUĂ) • Nr. 2(8) • 2008 ★

VASILE POSTEUCĂ SE REÎNTOARCE LA CERNĂUŢI

În toamna anului 1941, Vasile Posteucă a părăsit pentru totdeauna România, drumul său spre Germania trecând prin Cernăuţi, oraşul tinereţii sale, oraşul unde a studiat, oraşul Mişcării Literare Iconar, mişcare din care a făcut parte.

Cauzele emigrării sale în Occident sunt trecute cu vederea de biografii săi români, iar etape din biografia sa sunt falsificate, pentru a ascunde faptul că Vasile Posteucă a fost membru al Mişcării Legionare şi că în exilul său american a militat pentru cauza acestei Mişcări.

În articolul "Vasile Posteucă un scriitor pribeag", apărut în publicaţia electronică canadiană *Observatorul* din Toronto (7/26/2006), botoşăneanca Lucia Nenati afirmă următoarele despre acesta: "*Arestat sub Carol al II-lea din motive politice, apoi internat în lagăr la Buchenwald, eliberat de aliaţi…*"

Vasile Posteucă nu a fost eliberat de Aliaţi, iar internarea în lagărele germane de la Rostock şi Buchenwald nu este similară cu cea a evreilor care au fost eliberaţi de Aliaţi!

Aşa cum rezultă din materialele din acest număr, Vasile Posteucă a luptat împotriva sovieticilor pe Oder, în detaşamentele româneşti ale Guvernului Naţional Român de la Viena.

Cenzurarea biografiei lui Vasile Posteucă de către Lucia Olaru-Nenati nu face altceva decât un deserviciu vieţii şi operei lui Vasile Posteucă, punând în discuţie chiar competenţa profesională a autoarei.

Alţi autori cenzurează şi opera lui Vasile Posteucă. Astfel, sunt înlăturate din "inventarul" creaţiei lui Posteucă romanele "Banditii" şi "Dezgroparea Căpitanului"!

Desigur, aceşti autori, care cred că studiază viaţa şi opera lui Vasile Posteucă, vor să se detaşeze de biografia legionară a poetului-iconar, de protestele sale politice din exilul american contra Statului Român, care i-a refuzat, până în ultimele momente ale vieţii, eliberarea soţiei şi copiilor din România totalitară.

Retipărirea în România a creaţiei literare a lui Vasile Posteucă se datorează unor iniţiative private (ziaristului Ion Creţu de la Cernăuţi şi scriitorului Ion Filipciuc de la Câmpulung Moldovenesc) şi nu unui organism guvernamental care ar avea datoria să recupereze valoarea literară a exilului românesc.

Acest număr al Iconarului, tipărit la Cernăuţi, oraşul Iconarilor, este un omagiu adus lui Vasile Posteucă şi oraşului Cernăuţi, care, aniversând 600 de ani de atestare documentară, l-a primit înapoi, acasă, pe Vasile Posteucă.

Miruna Loghin (Bucureşti)

Mormântul lui Vasile Posteucă

BUCOVINA

Bucovină, Bucovină,
Plai de basme şi de stele,
Te-a scris dorul cu lumină
Pe cerul inimii mele…

Cu penel de vis subţire
Creşti în patru zări:
grădină,
Prag sfinţit de mănăstire,
Bucovină, Bucovină…

Mă adun în amintire
Şi te-aud plângând străină,
Până-n stepele sibire,
Bucovină, Bucovină…

Buga de la Putna sună
De strabate tot norodul;
Geme-n cripta lui străbună
Domnul Ştefan Voevodul…

De când ruşii te prădară
N-avem soare, nici hodină,
Fără tine n-avem ţară,
Bucovină, Bucovină…

Când întindem hora mare
Să le fie de pomină,
Din hotare în hotare,
Bucovină, Bucovină…

TESTAMENTUL POLITIC AL LUI VASILE POSTEUCĂ

TESTAMENT
Lăsat camarazilor şi prietenilor mei.

O boală nemiloasă şi chinuitoare m-a ţinut la patul unui spital din Chicago.

Poate că în voia lui Dumnezeu, mă voi despărţi de voi camarazii, prietenii mei de ideal şi luptă. Mă cutremur la gândul că veţi rămâne fără dârzenia atitudinilor mele, fără condeiul meu transformat în bisturiu şi fără prezenţa mea neostenită de-a lungul anilor de încercate lupte. Dar mă înfior şi mai mult în această ultimă clipă a vieţii mele, când mă întreb dacă am făcut destul pentru realizarea unităţii noastre de luptă, unitate poruncită de Căpitanul generaţiei noastre, şi pecetluită cu sângele şi luciditatea jertfei lui personale, şi a tuturor celorlalţi, în frunte cu Ion Moţa şi Vasile Marin, care au murit pentru a ne lăsa cea mai grandioasă moştenire spirituală în istoria existenţei Neamului Românesc.

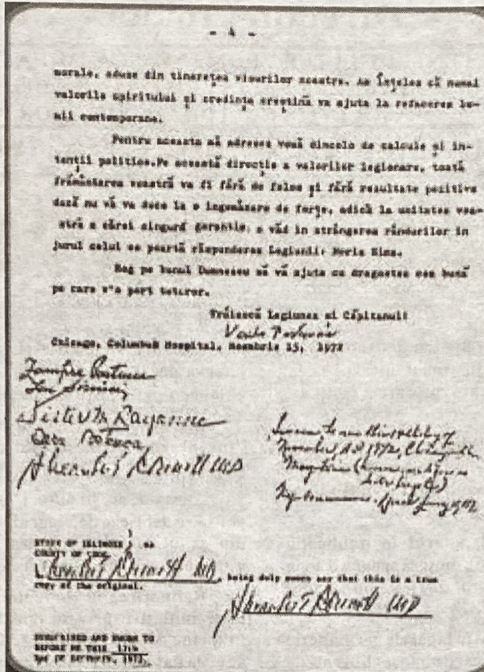
Azi suntem departe de ţara îngenunchiată în robia comunismului, şi răzleţiţi în grupuri şi fracţiuni, care întârzie şi eforturile noastre de înfăptuirea victoriei pe care o visam. În examenul meu de conştiinţă, din ceasul de acum, am ajuns la certitudinea că acesta a fost şi este un drum greşit, şi vă îndemn, fără ezitare şi fără nici un fel de rezervă, să găsiţi urgent, imperativ şi substanţial, formula împăcării noastre, a tuturor. Dacă citiţi adânc în inimile voastre şi urmaţi învăţătura celui ce ne-a creat şi învrednicit cu numele de legionari, nu aveţi altă cale de ales, decât să purtaţi această onoare învestită în voi şi să ajungeţi la unirea forţelor, într-un singur mănunchi. Acesta este cuvântul meu, transmis cu dragoste şi căldură sufletească. Pentru această unire nu există decât un termen, o singură piatră din capul unghiului: Horia Sima. El a fost cel ce a salvat Mişcarea Legionară în momentele cele mai critice ale existenţei ei şi i-a asigurat continuitatea în istoria românească. El a păstrat cu tenacitate pecetea autorităţii legionare şi de aceea el a fost cel mai lovit, mai calomniat, mai urmărit şi mai denigrat: pentru că reprezenta simbolul autenticităţii legionare, al unităţii legionare şi al spiritului legionar. El a exprimat şi exprimă cu cea mai deplină claritate liniile de orientare ale Mişcării legionare în lumea confuziilor de azi. El este cel ce a iniţiat şi dus la bun sfârşit cele mai trainice realizări, a tot ce s-a înfăptuit major în lumea legionară din afara graniţelor. În închisorile şi prigoanele din ţară el a fost punctul de reazem al existenţei. Credinţa tuturor în capacitatea lui de luptă şi în autoritatea actelor lui, a generat toate speranţele celor de acolo. El i-a înţeles şi-i va înţelege pe toţi cei care s-au abătut de la linia firească a dezvoltării legionare, şi le va deschide drumul revenirii lor fără şocuri de conştiinţă sau tulburări sufleteşti.

Deşi eu m-am desprins din lupta politică a Mişcării Legionare, trăind în această lume americană, am rămas ataşat şi adânc integrat în spiritualitatea legionară, din care m-am miruit cu credinţe şi valori, care singure, cred eu, vor salva românitatea şi omenirea din impasul istoric de azi. Vă spun toate acestea, eu cel care m-am integrat lumii americane şi despărţindu-mă de luptele politice m-am apropiat cu dragoste de îndrumător spiritual, de tineretul american curat şi dornic de bine. Acestui tineret i-am adus sufletul şi inima credinţelor mele, fără intenţii sau nuanţe politice, căci am renunţat la formulele politice şi am rămas purtător de idealuri morale, aduse din tinereţea visurilor noastre. Am înţeles că numai valorile spiritului şi credinţa creştină va ajuta la refacerea lumii contemporane. Pentru aceasta mă adresez vouă dincolo de calcule şi intenţii politice. Pe această direcţie a valorilor legionare, toată frământarea voastră va fi fără de folos şi fără rezultate pozitive dacă nu vă va duce la o îngemănare de forţe, adică la unitatea voastră a cărei singură garanţie o văd în strângerea rândurilor în jurul celui care poartă răspunderea Legiunii: Horia Sima.

Rog pe bunul Dumnezeu să vă ajute cu dragostea cea bună pe care v-o port tuturor.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Vasile Posteucă
Chicago, Columbus Hospital, Noiembrie 15, 1972

- 4 -

morale, aduse din tinereţea visurilor noastre. Am înţeles că numai valorile spiritului şi credinţa creştină va ajuta la refacerea lumii contemporane.

Pentru aceasta mă adresez vouă dincolo de calcule şi intenţii politice. Pe această direcţie a valorilor legionare, toată frământarea voastră va fi fără de folos şi fără rezultate pozitive dacă nu vă va duce la o îngemănare de forţe, adică la unitatea voastră a cărei singură garanţie o văd în strângerea rândurilor în jurul celui ce poartă răspunderea Legiunii: Horia Sima.

Rog pe bunul Dumnezeu să vă ajute cu dragostea cea bună pe care v-o port tuturor.

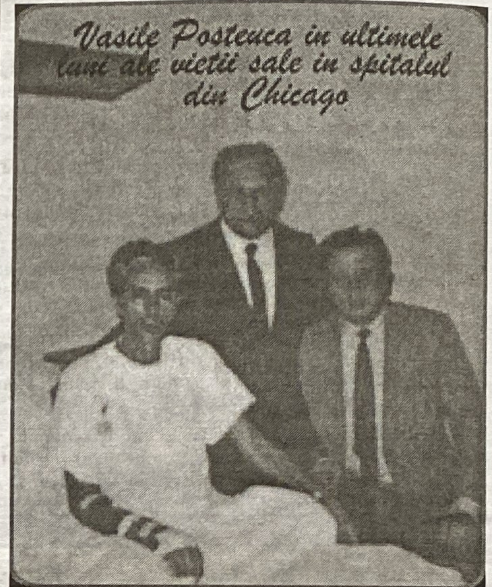
Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Vasile Posteucă

Chicago, Columbus Hospital, Noembrie 15, 1972

STATE OF ILLINOIS) ss
COUNTY OF COOK)
being duly sworn say that this is a true copy of the original.

SUBSCRIBED AND SWORN TO BEFORE ME THIS ___ DAY OF NOVEMBER, 1972

Vasile Posteuca in ultimele luni ale vietii sale in spitalul din Chicago

Vasile Iasinschi (Ministrul sănătăţii în guvernarea Naţional-Legionară) şi Vasile Posteucă - Augsburg (Germania) 1948

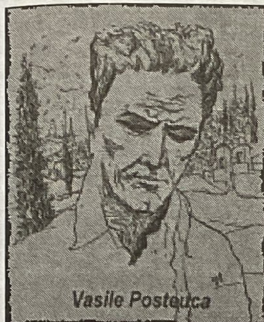

Vasile Posteucă (x) în lagărul de la Rostock

Nicolae Novac, Eugen Popescu şi Vasile Posteucă (SUA - 1970)

O continuare a „ICONARULUI” în exilul românesc din America: revista „DRUM” a lui Vasile Posteucă

Teribila revistă rădăuțean-cernăuțeană Iconar, din a doua jumătate a anilor '30 și-a pus amprenta pe destinul literar biografic al colaboratorilor, creând în Bucovina o școală literară, naționalist-politică, precum și prototipuri de personalități bucovinene care, cu greu mai pot fi egalate azi, după o jumătate de secol de convertire a sufletelor.

Prin dispariția lui Mircea Streinul în 1945, dispariție ce l-a salvat de la supliciul de care au avut parte unii dintre colegii săi, în lipsa unei mărturii (necunoscută astăzi, dacă ea ar exista) a lui Liviu Rusu, director al revistei, mort cu câțiva ani în urmă la București, suntem în măsură să descifrăm unele din „misterele” iconariste grație colecției revistei „Drum” a lui Vasile Posteucă, apărută în Mexic, Canada, SUA, urmându-l, firește pe fondator.

Mircea A.Diaconu într-un admirabil articol de „arheologie literară” bazat pe studiile apărute în revista „Drum” într-un număr omagial, din 1975, dedicat lui Mircea Streinul și revistei „Iconar”, și pe investigația periodicelor cernăuțene din anul 1935 stabilește data apariției primului număr al Iconarului, ca fiind iulie 1935.

Revista „Drum” se află în Biblioteca Academiei Române într-o colecție incompletă (până în anul 1970), deci orice investigație bazată pe această colecție este insuficientă. Aflându-ne în posesia întregii colecții a revistei lui Vasile Posteucă, putem face unele aprecieri preliminare, unele conexiuni și emite ipoteze că prin revista „Drum” ne aflăm într-o prelungire a activității iconariste în exil, iar revista amintită este o continuare a Iconarului în afara României.

Așa cum aflăm din studiul lui Vianor Bendescu „Mircea Streinul, 1910-1945. Poet și romancier” (În „Drum”, Pittsburg, Pa. USA, an. 12, nr. 4, noiembrie-decembrie 1975, pp.3-9), Vasile Posteucă poate fi considerat ca fondator al revistei „Iconar” alături de Mircea Streinul, de Ionel Țurcan, Liviu Rusu și Traian Brăileanu. Într-o scrisoare expediată din Mankato, Minn. USA, la 13 septembrie 1971, autorul poemului „Catapeteasma bucovineană” îi scria lui Vianor Bendescu: *„te vei mira să auzi că decizia asupra revistei Iconar s-a luat la el în casă (Traian Brăileanu n.n.). Eram de față Mircea Streinul, Ionel Țurcan, Liviu Rusu și eu. Eu aveam o sumă de bani, rămasă din colecta publică făcută pentru înmormântarea Valeriei Trăistaru, ce murise de tuberculoză în spital. Așa a dat Dumnezeu că am adunat mai mult decât ne-au fost cheltuielile de înmormântare. Și cum n-am avut cui da banii, eu am decis să începem cu ei o revistă de literatură și spiritualitate. Atunci în casa domnului profesor s-a pornit la drum cu Iconarul. A avut bani pentru primele două numere, pe urmă revista a prins frumos și s-a putut susține din vânzare”.*

Fiind vorba de o corespondență particulară nu avem de ce pune la îndoială afirmațiile lui Vasile Posteucă care s-a aflat permanent în coloanele Iconarului, ducând din greu parte din munca redacțională.

Adept convins al mișcării legionare până pe patul de moarte în 1972, după cum rezultă dintr-o scrisoare de adio adresată lui Alexander Ronett la 28 noiembrie 1972, Vasile Posteucă face parte din grupul iconarilor care au depășit abordarea teoretică a naționalismului în artă, translându-l în plan politic.

Sfărâmarea revistei „Iconar” la începutul anului 1938, printr-o decizie politică nu a însemnat și distrugerea ideilor și idealurilor Iconarului bucovinean.

Vasile Posteucă are șansa de a părăsi România la 11 octombrie 1941. După un parcurs european dificil, prin lagărele germane de la Rostock și Buchenwald, prin divizia Guvernului Național Român de la Viena, condusă de generalul Platon Chirnoagă, ajuns în Franța anului 1945, unde îl găsim în redacția revistei clandestine „Dacia”, organ al Mișcării Patriotice Române la începutul anilor 60, Posteucă se află în America. Parcursul literar publicistic al anilor 50 îl poartă prin revistele exilului românesc, european și sud-american.

Uzitând de datele pe care le avem până în prezent, s-ar părea că Vasile Posteucă este singurul iconar marcant care a reușit să scape dincolo de faimoasa „cortină de fier” a lui Winston Churchill. Bucovinean de un naționalism admirabil, poet de marcă al exilului, Vasile Posteucă răbufnește decisiv în 1963, formând împreună cu Nicolae Petrea revista „Drum” al cărei prim număr apare la Mexico City. Ion Halmaghi, continuatorul revistei, după moartea lui Posteucă în 1972, ne aduce mărturia precum că revista „Drum” și-a legitimat existența din spiritul creator al Iconarului, când a apărut din inițiativa lui Posteucă și N. Petrea. Însuși Vasile Posteucă ne relatează în numărul inaugural al noii sale reviste la rubrica sugestiv intitulată „Iconar”, rubrică ce va fi permanentă, următoarele: *„Ne reluăm locul la aceeași masă de vis de acum trei decenii și mai bine. Aceeași aromă a morții, a vieții îndulcite cu dor de moarte, ne inundă sufletul. O chemare a pământului strămoșesc, a mănăstirilor și cosminelor, un destin mai bun pentru acești regi ai datinilor și omeniei: țăranii. Și peste toate o smerită îngenunchere în lumina lui Dumnezeu. Aceasta avea să fie poezia la Iconar...... întâlnirea de la Iconar a fost un fenomen ce ne-a depășit pe toți. Mircea Streinul, poetul nopții și al morții care avea să-și lărgească „itinerarul cu anexe-n vis” până la sărăcia în duh a Sfântului Francisc, fratele soarelui și al scaieților, și avea să-și încunune viziunile cu splendidă recunoaștere că „soarele răsare noaptea” a fost între noi doar fratele mai mare. Nu voiam să spunem nimănui nimic. Se „spunea” ceva în noi, venind de mult mai departe și mergând spre alte adâncuri de taină, adăugând distanțelor sfântul nărav al riscului. Și era mare vremea aceea. Mare și cu miresme de dincolo. Nopțile noastre albe, reîncepeau lumea și spărgeau în pereții vieții ferestre spre o dimensiune nouă de veșnicie mult răsplătitoare. Ne-am ridicat umili bâjbâind în noi înșine, răzvedind în neam un drum măreț, și-n Dumnezeu fire și ajungere. Poezia ne devenea cuminecătură, trezie și certitudine mântuitoare. Asta în timp ce în jurul nostru venetici și răzgâiați ai putregaiului, fluturau găselnițí de „șaptezecișicinci cai putere ” și de „gol pătrat”. Icoanele noastre au trecut însă dincolo de valoarea elanurilor și clișeelor semănătoriste, în rădăcinile adânci ale folclorului și omeniei românești, adăugând albastrului mistic, aurul de magnifică simplicitate al tăcerii, și făcându-se pietre de unghi. După trei decenii de drum printre morți și despărțiri, mânuind în ciuda tuturor potrivniciilor același penel, și beți de aceleași culori de cer, ne vom strădui să prezentăm cu sfială cutremurătoarele perspective de atuncea”. (Vasile Posteucă: Iconar în „Drum”, Mexico City anul I, nr. 1, septembrie 1936, pp. 5-6).*

Această mărturie zdrobitoare, provenind de la însuși fondatorul Iconarului bucovinean trebuie admisă și luată în considerare pentru studierea efectelor faimoasei grupări literar-doctrinare cernăuțene, după evenimentele politice din anii 1938-1945.

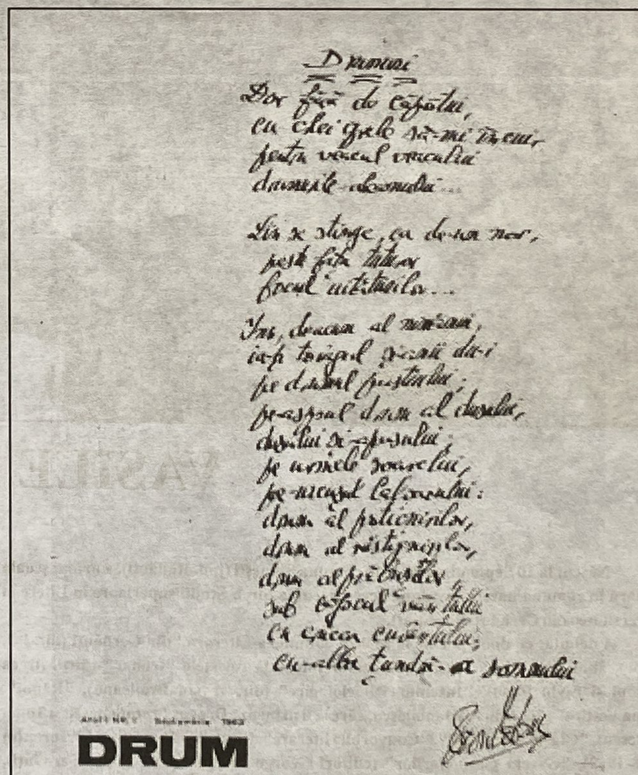
Vasile Posteucă, este un continuator al Iconarului pe tărâm literar și doctrinar-politic. Simpla surprindere a acestui aspect ne îndreptățește să afirmăm că ideile și crezurile iconariste nu s-au sfârșit în 1938 cu dispariția revistei ci au continuat în exil printr-o grupare permanentă condusă de Vasile Posteucă, grupare din care au făcut parte: Nicolae Petra, J.N. Manzatti, Nicolae Novac, Doina Ienciu, Doina Oșteanu, Ion Cârjă, Vianor Bendescu, John Halmaghi. Al. Petru Siliștеanu, I. G. Dumitriu, Octavian Bohociu, Nicolae Iancu Păltinișanu, Dumitru Paulescu, Nicu Dima, ș.a. Este interesant de menționat că nucleul revistei „Drum” a făcut eforturi să creeze în anul 1966 o grupare literar-culturală numită: „Asociația pentru Literatură și Cultură Românească în America”, inițiativă care se pare că a aparținut lui Vasile Posteucă, după modelul cunoscutei societăți bucovinene. După datele existente, revista „Drum” și-a încetat apariția în anul 1983. După moartea lui Vasile Posteucă în 1972, revista își schimbă încet-încet conținutul. Bucovina literară și politică frecventă până atunci în paginile revistei, dispare. De fapt dispar mereu și prezenții colaboratori.

Efortul lui Vasile Posteucă de a continua în America ceea ce începuse în Bucovina anului 1935 este meritoriu. Nu trebuie neglijat faptul că pe lângă revista „Drum” exista editura „Drum”, la fel ca și în cazul Iconarului, unde mulți autori și-au publicat creațiile. Din rubrica „Mărturii” a revistei ne putem da seama că publicația a avut o circulație mondială în diaspora românească. Câteva biblioteci universitare americane au publicația în colecția de periodice.

Apariția „Drum”- ului timp de 20 de ani a ținut trează conștiința exilului românesc, iar numeroasele referiri la Mircea Streinul și revista Iconar arată clar o prelungire postbelică, în exil, a mișcării iconariste. Vasile Posteucă imprimă revistei un clar caracter politic, anticomunist și antisovietic. Atacă în permanență guvernul de la București și condamnă ocuparea Basarabiei și Nordului Bucovinei de către sovietici, cerând eliberarea acestor teritorii. Desele atacuri la adresa cancelariilor vest-europene și mai ales la adresa administrației americane pe care le considera vinovate de pierderea Bucovinei dragi îi îngreunează obținerea cetățeniei americane care nu-i va fi acordată decât pe patul de moarte, la spitalul municipal din Chicago.

Revista „Iconar” reapare în serie nouă la Rădăuți din anul 1995, încercând să analizeze valoarea literară a mișcării și readucerea ei în cadrul istoriei literare.

Prof. Mihai Pânzaru-Bucovina

Coperta Revistei “Drum”, An I, Nr. 1, Septembrie 1963 (Mexico City)

Revista „Iconar”(serie nouă) apare într-un nou format și continuă programul perioadei 1995-1997. Revista „Iconar” este supliment literar al publicației „Clopotul Bucovinei” pe perioada cât se tipărește la Cernăuți.
Senior editor: Arcadie Opaiț
Președinte de onoare: Alexandru Racovitză-Flondor
Redactor șef: dr. Ana Pânzaru

Adresa Redacției: Cernăuți, Piața Centrală nr. 9
Autorii poartă răspunderea pentru conținutul articolelor. Punctul de vedere al redacției poate să nu coincidă întotdeauna cu al autorului.

ISSN 1223-9526

Imprimare
ТзОВ “Буковинський видавничий дім”
58000 м. Чернівці, вул. Прутська, 29
Tiraj: 5000 exemplare
Comanda

Difuzare gratuită

"ДЗВІН БУКОВИНИ"
Засновник: Опаіц Аркадій Сильвестрович
Адреса: УКРАЇНА, м. Чернівці 58000, Центральна площа №9.

LANSAREA REVISTEI "ICONAR" LA UNIVERSITATEA DIN CERNĂUȚI - 21 FEBRUARIE 2008

VASILE POSTEUCĂ

de NICOLAE NIȚĂ

Născut la 10 Septembrie 1912 în comuna Stănești (jud. Rădăuți), a urmat școala primară în comuna natală, iar după aceea liceul la Siret. Studii superioare în Litere la Universitatea din Cernăuți (licențiat).

A debutat cu două poeme la revista "Junimea Literară" din Cernăuți (dir. I .I. Nistor), anul XXI, Nr. 7 - 12. Colaborator intens la revistele "Iconar" (dir. Mircea Streinul și Liviu Rusu), "Însemnări Sociologice" (dir. Traian Brăileanu), "Răboj", "Buna Vestire" (dir. Mihail Manoilescu, căruia îi urmează Dragoș Protopopescu și Toma Vlădescu), "Glasul Bucovinei", "Convorbiri literare" de sub conducerea lui I.I.Torouțiu (1888-1953), "Gazeta Gospodarilor" (editori George Drumur și C. Țopa, Cernăuți), "Cuvântul" (1940-'41, dir. P.P. Panaitescu), ș.a.

Membru al Asociației Studențești *"Arboroasa"* (1930-1936) și Președinte al ei (1934-1936); Vicepreședinte al Centrului Studențesc din Cernăuți, a organizat primul "Congres al Studențimii Bucovinene" (1936); Delegat timp de trei ani la Uniunea Studenților.

După rebeliunea generalului Antonescu împotriva Mișcării Legionare din 21-23 ianuarie 1941, Vasile Posteucă se refugiază în exil, în Germania, fiind internat mai întâi în lagărul Rostock împreună cu ceilalți legionari refugiați, apoi în lagărul de la Buchenwald. În "perioada Rostock", colaborează masiv la revista "Axa" (serie nouă) de sub conducerea lui Paul Costin Deleanu. După evenimentele din august 1944, când România este invadată de hoardele bolșevice, Vasile Posteucă se încadrează în Armata Națională constituită de Guvernul Național - Legionar de la Viena la 10 Decembrie 1944, cu gradul de sublocotenent, luând parte activă la luptele de pe Oder împotriva armatelor sovietice. Odată cu reapariția ziarului "Cuvântul" (serie nouă, organul informativ al Guvernului Național - Legionar), Vasile Posteucă își aduce și el o valoroasă contribuție în paginile acestuia, alături de alți mari intelectuali legionari.

Începând cu anul 1948, colaborează la revistele: "Luceafărul" (dir. Mircea Eliade), Paris; "Dacia" (editori Dumitru Paulescu, Ion Tolescu, I.G. Dimitriu, Mihăilescu), Brazilia; "Înșir'te Mărgărite" (directori: I.G. Dimitriu și Faust Brădescu), Brazilia; "Cetatea Luminii" (dir. Dumitru Paulescu), Brazilia; "Arc" (Montreal, Canada); "Cuvântul în Exil" (dir. Gheorghe Racoveanu), Freissing, Germania; "Vers" (dir. Nicolae Novac), S.U.A.; "Revista Scriitorilor Români" (dir. Octavian Bârlea, apoi Constantin Sporea), Munchen, Germania; "Libertatea", Madrid, Spania; "Calendarul ziarului America" și "America" (dir. P. Lucaci), ș.a.

A înființat și condus prodigioasa revistă iconaristă "Drum" (1963-1972).

În anul 1962 își ia doctoratul la Universitatea din Toronto (Canada), iar din noiembrie 1966 este profesor universitar la Universitatea din Mankato, Minneapolis, SUA.

S-a stins din viață în anul 1972, în urma unei boli neiertătoare.